

лицията. По невнимание счупихме чаши, които той заплетя, а на излизане и по пътя със смях се върнахме в къщи.

Неговият баща и майка са ми идвали на гости. Между Н. Вапцаров и майка му имаше близост, но между него и баща му съществуваше известна отчужденост. Дядо Монко, както наричахме Вапцаровия баща, беше съвсем чужд на семейството си. Той почина в болницата на Червен кръст. Тогавя бяхме се преместили в друга квартира, Вапцарови и с тях ние, на ул. "Тимок" № 47.

При погребението на дядо Монко, Кольо не се и просълзи, а когато се върнахме в къщи, там съвсем не полича погребално настроение на семейството.

Н. Вапцаров беше много трудолюбив: той никогa не се оплакваше от работата си и смяташе, че призиванието му е в труда. Той се грижеше за своя брат. И майка му пращаше пари, получени от наемите на къщата им в Банско.

По-късно, когато той и съпругата му Бойка се настаниха в собствен апартамент на ул. "Аспарух", заведен им от неговата леля в Америка, ние се разделихме, но винаги съм им ходила на гости до 1941 година.

Вапцаров ми подари сбирката си "Меторни песни" с кратък надпис.

Записан разговор във Варна на 3 ноември 1948.

